

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/368/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114238229
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5114238229.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: C. M., nar. X.X.XXXX, bytom I. XXX/XX, K., právne zastúpená: JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti odporcovi: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňho 16, Bratislava, o zaplatenie 2.345,82 eur s prísl., rozhodol

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Súd odporcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 10.11.2014 podaným na súd 28.11.2014 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 2345,82-EUR a 8,05 % úrok z omeškania ročne zo sumy 2345,82 -EUR od 15.11.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Návrh odôvodnil tým, že zmluvou o úvere č. 8200007709 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 9.5.2008 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobcovi zo strany žalovaného vo výške 50.000,- Sk (1659,69 EUR). Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 37.720,- Sk (1252,07 EUR) označená ako „zmluvná odmena“, ktorú sa zaviazal zaplatiť v 24 mesačných splátkach, počnúc dňom 15.05.2008. Žalobca použil poskytnutý úver na osobné potreby. Ročný úrok tak predstavuje viac ako 81,42 %. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. Odplata za poskytnutý úver dosiahla úroveň 81,42 %, čo niekoľkonásobne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ. a poukázal na úverové sadzby poskytované bankami od 5,4% p.a. po 18,25% p.a.. Zároveň zdôraznil, že vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške ročnej odplaty v miere 81,42 % z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanové limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Uvedené potvrdzujú sudy pri svojej rozhodovacej činnosti napr.: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 č. k. 3Co 3/2011, v ktorom súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri

tzv. civilno-právnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Krajský súd uzavrel, že má poznatky, že úverovanie nebankovník je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Námietka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti úrokov, keďže dôležitý je stav núdze spotrebiteľa a súčasne neprimeraná výška úrokov. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 9. novembra 2010 č. k. 17Co/313/2010-99, v ktorom „sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu a uviedol, že ak si navrhovateľ uplatňoval úroky najmenej vo výške 24 % ročne, teda takmer trojnásobne ako banky pri úveroch pre fyzické osoby v rovnakom období, potom úroky podstatne prevyšovali obvyklé úroky požadované bankami, a sú preto v rozpore s dobrými mravmi. Súd neuznal argumenty nebankového subjektu, že úroková miera zodpovedá miere rizika pri poskytnutí spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek zaistenia.“, ďalej na rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto na Váhom zo dňa 29. júna 2010 č. k. 10C/20/2010-83, v ktorom Okresný súd uviedol, že „Nemožno úspešne dôvodiť, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o úvere a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou, odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej zjednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí úveru. Nebankovým subjektom stanovený úrok podstatnou mierou presahoval horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami, a preto súd vyhodnotil postup spoločnosti za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka.“ Ďalej uviedol rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23. 8. 2011 č. k. 16 ICm 944/2010, v ktorom krajský súd skonštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vziať na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Ďalej uviedol, že súdy vo svojej judikatúre skonštatovali, že neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom v dôsledku rozporu s dobrými mravmi je daná výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá predstavuje 96,31 % a v tomto prípade ide o neprimerane vysoké -úžernícke úroky (úroky v bankách pri porovnateľných úverov predstavovali max. 20 % ročne).

S poukazom na ust. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch uviedol, že pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve a to termínu konečnej splatnosti úveru, mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 1659,69- EUR a nemal nárok na úroky a poplatky v zmluve označené ako zmluvná odmena. Žalobca uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradil na jeho účet sumu vo výške 2.104,80 EUR, neskôr v exekučnom konaní bola z jeho majetku uspokojená pohľadávka vo výške 1.411,10 EUR a úroky z omeškania vo výške 489,62 EUR, tzn. o 2345,82-EUR viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 2345,82-EUR tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dnešného dňa ani napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nevrátil uplatňuje si žalobca okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškani s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 15.11.2014 (nasledujúci deň c konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,05 %.

Odporca k návrhu uviedol, že popiera dôvodnosť žaloby, a to po stránke skutkovej i právnej. Už z listín predložených žalobcom vyplývajú také skutočnosti, ktoré popierajú tvrdenia žalobcu. Súčasne zo žaloby a pripojených listín ani nie je preukázané, že sú vôbec dokázané tvrdenia žalobcu (napríklad že všetky úhrady žalobca vykonal sám, keďže uvedené sa dá ustáliť len pri niektorých úhradách). Vyslovil názor, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz o vzniku a existencii bezdôvodného obohatenia, a súčasne že by na jeho úkor nejaké bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť. Súčasne poukázal na to, že o jeho nárokoch zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8200007709 bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím, a nároky z neho boli uspokojené v rámci exekučného konania. Rozhodcovský rozsudok je rozhodnutie záväzné pre jeho účastníkov a zrušenie tohto účinky a celého rozhodnutia je možné na základe zákonom stanoveného postupu. Ten nie je možné nahrádzať či dokonca obchádzať iniciovaním iného typu konania, vrátenie konania o vydanie údajného bezdôvodného obohatenia. Nad rámec toho však žalovaný vyslovil názor, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon predpisoval.

Uviedol, že žalobca v podanej žalobe pravdepodobne vo výpočte niektorých náležitostí uvádzaných v ust. § 4 ods. 2 zo zákona č. 258/2001 Z.z. vychádza z toho, že zmluva číslo 8200026573 a zmluva

číslo 8200022534 neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Takýto záver by bol nesprávnym, pričom ani z podanej žaloby nie je možné žiadnym spôsobom identifikovať zdôvodnenie alebo skutočnosť, z ktorých žalobca vychádza. Obe zmluvy uzavreté medzi účastníkmi konania obsahujú údaj o konečnej splatnosti úveru.

Zmluva je zmluvou uzavretou na dobu neurčitú, kedy jej predmetom je poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Táto skutočnosť z hľadiska racionálneho výkladu zákona znamená, že konečnú splatnosť úveru (revolvingu, ktorý predstavuje v podstate ďalší úver) je vždy možné určiť s ohľadom / pre úver (revolving). Nie je možné však uvedený údaj stanoviť vopred, ale len vždy pre jednotlivé čerpanie peňažných prostriedkov. Prakticky teda, ak dôjde k poskytnutiu úveru, tak dlžník vie, kedy je konečná splatnosť úveru. Ak počas trvania zmluvného vzťahu dôjde k poskytnutiu revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí vie, kedy je konečná splatnosť.

Údaj „konečná splatnosť úveru“ predstavuje tzv. informačnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Informačná vlastnosť daného údaju spočíva v tom, že slúži na informatívny účel pre spotrebiteľa; nie je však z hľadiska podstatných náležitostí úverového vzťahu (výška úveru, splatnosť, úrok/odmena) rozhodujúca. Konečná splatnosť úveru vyjadruje informáciu, kedy má byť úver - za predpokladu dodržiavania zmluvy - uhradeným a dôjde k zániku záväzku. Ide o informáciu o tom, kedy spotrebiteľ pri dodržiavaní zmluvy sa svojho záväzku zbaví (jeho splnením). Z materiálnej stránky ide teda o údaj obsahovo zhodný s údajom Dátum splatnosti poslednej splátky. Pretože pri splnení vyššie uvedeného, teda riadnom splnení záväzkov zo zmluvy, v deň splatnosti poslednej splátky a jeho dodržaní dôjde k uhradeniu úveru. Uviedol, že v článku 4., ods. 4.6 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza, „Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude Dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.“ Avšak aj bez uvedenia uvedeného a len z Dátumu splatnosti poslednej splátky je každému priemernému spotrebiteľovi zrejme, aký je deň konečnej splatnosti. Priemerný spotrebiteľ (ako základný pojem spotrebiteľského práva v zmysle luxemburskej judikatúry) je osoba priemerne obozretná, rozhladená a konajúca s normálnou mierou opatrnosti a vedomosti o dôsledkoch svojho konania. V Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sa tiež uvádza Dátum splatnosti poslednej splátky. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto „tvrdenia“ žalobcu o nedostatku náležitosti údaju o konečnej splatnosti úveru považoval za nekorektné a žalobu požadoval zamietnuť.

Navrhovateľ k vyjadreniu odporcu uviedol, že nesúhlasí s námietkou žalovaného, že v danom prípade ide jednoznačne o res iudicata, pričom uviedol, že Najvyšší súd vo svojom uznesení zo dňa 21.08.2013 pod sp. značkou: 6MCdo/14/2012 uviedol: „Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.“ Žalobca má zato, že predmetný rozhodnutie Stáleho rozhodcovského súdu pod sp. zn. SR 11883/08 bolo postihnuté nedostatkom právomocí tohto orgánu.“

Vyslovil preto názor, že Slovenský arbitrážny súd nemal dostatok právomocí na vydanie daného rozhodnutia, nakoľko jeho právomoc bola založená na základe rozhodcovskej doložky, čo sa považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa §53 ods. 4 písm. r). Takáto neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná a teda nezakladá právomoc rozhodcovskému orgánu na vydanie rozhodnutia. Preto v tomto prípade neexistuje prekážka res iudicata. Rozhodcovskou doložkou došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa nakoľko absenciou tejto doložky, by bol veriteľ povinný uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana (§ 84 a 85 zákona č. 99/1963 Zb. - OSP) resp. spotrebiteľa (§ 87 písm. f. OSP). Pre každého spotrebiteľa je neporovnateľne výhodnejšie a hospodárnejšie zúčastniť sa súdneho konania vedeného na súde v obvode jeho bydliska než konania pred rozhodcovským súdom vzdialeným stovky kilometrov od jeho bydliska. Dohodou s takýmto znením si spotrebiteľ jednoznačne zhoršil svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 OZ). Bez nej by sa konanie uskutočnilo v mieste jeho bydliska podľa príslušných ustanovení občianskeho súdneho poriadku, ktorého znenie je pre spotrebiteľa priaznivejšie s garanciou ústavných práv než vnútorný štatút, podľa ktorého prebiehalo rozhodcovské konanie - známe omnoho väčšou benevolenciou postavenou v prospech podnikateľa. O zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom (§ 53 ods. 1 OZ) ide aj z dôvodu, že oprávnený si priamo a autoritatívne v preformulovaných zmluvných podmienkach, prostredníctvom rozhodcovskej doložky, určil pre prípad vzniku sporu príslušnosť rozhodcovského súdu. Spotrebiteľ (povinný) na rozdiel od podnikateľa (oprávnený) nemohol nijako ovplyvniť výber rozhodcovského súdu ani výber osoby rozhodcu. Táto zmluva predstavuje ukážkový príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane - spotrebiteľovi. Úverovú zmluvu ani všeobecné podmienky nemohol spotrebiteľ ovplyvniť (nijako zmeniť,

upraviť) nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení predložená spotrebiteľovi. S odkazom na judikatúru všeobecných súdov, ktoré výkon exekúcie v rovnakých konaniach nepovolili (resp. zastavili) ako aj judikatúry, podľa ktorej sa adhézne zmluvy o.i. (obsahujúce rozhodcovskú doložku) vypracované podnikateľom a predložené spotrebiteľovi bez možnosti akejkoľvek zmeny alebo úpravy považujú za neprijateľné poukazujem na neprijateľnosť v tejto úverovej zmluve uvedenej podmienky. Uvedené platí bez ohľadu na to, či je rozhodcovská doložka dohodnutá alternatívne alebo výlučne, nakoľko aj v prípade alternatívy ak má podnikateľ možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd, znamená to podstatné zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Podstatné v tomto prípade je to, že v prípade, ak sa podnikateľ rozhodne obrátiť sa na rozhodcovský súd so svojim návrhom, spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť takého jeho rozhodnutie zmeniť. Uvedené potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze pod sp. zn. IV. ÚS 446/2011, v zmysle ktorého rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa zákona o rozhodcovskom konaní to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či exekučnému súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje a pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok trpí neúčinnosťou, nakoľko rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Uvedené potvrdil vo svojom uznesení aj Krajský súd v Trnave pod sp. zn.: CoE 265/2010, kde zmluvná podmienka dojednaná účastníkmi v podobe rozhodcovskej doložky, podľa ktorej prípadné budúce spory prejedná výlučne určený rozhodcovský súd, čím núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu a zbavuje ho možnosti riešiť prípadné spory pred štátnym súdom, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na ktorú musí súd v ktoromkoľvek štádiu konania z úradnej povinnosti (ex offico) prihliadať, pričom musí zabezpečiť, aby spotrebiteľ takouto neprijateľnou podmienkou nebol viazaný. S použitím euro konformného výkladu, poukazom na Smernicu a s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora EÚ a Ústavného súdu SR považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predložený rozhodcovský rozsudok je preto právne neúčinný, nulitný, ničotný, neschopný vyvolať právne následky - materiálne nevykonateľný.

K vyjadreniam žalovaného o údajoch konečnej splatnosti úveru, ktoré predstavuje informáciu, kedy má byť úver uhradený a dôjde k zániku záväzku vyslovil názor, že táto náležitosť je esenciálnou náležitosťou úverovej zmluvy tak, ako to predpokladá aj samotný zákon. Výkladom tak možno dospieť k tomu, že na to aby bola táto podmienka splnená, nestačí ak je údaj o konečnej splatnosti uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ale je potrebné, aby tento údaj obsahovala samotná zmluva o úvere. Na základe absencie tejto obligatórnej náležitosti v predmetných úverových zmluvách sú predmetné úverové zmluvy sú bezúročné a bezpoplatkové tak ako to stanovuje zákon. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn.: 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012 v ktorom hovorí: „Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s konštatovaním prvostupňového súdu, že Zmluva o úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Touto náležitosťou nie je ani bod 2 obchodných podmienok v znení: „Konečnou splatnosťou úveru sa v zmysle tejto zmluvy rozumie pripísanie poslednej splátky na účet veriteľa alebo jej uhradenie do pokladne spoločnosti“, tak ako to uvádzal navrhovateľ. Významom písm. g/ ods. 2 § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch (aj podľa dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým bolo toto ustanovenie do Zákona o spotrebiteľských úveroch vložené) totiž je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú: dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údaj, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná Zmluva o úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje a Obchodné podmienky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, vo svojom čl. 2 obsahujú len slovnú definíciu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to bez toho, aby táto bola následne časovo individualizovaná pre túto konkrétnu Zmluvu o úvere, možno konštatovať, že okresný súd správne ustálil,

že Zmluva o úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje." Krajský súd v Trnave vo svojom rozhodnutí zo dňa 17.04.2013 pod sp.zn.: IICo/124/2012 hovorí: „Správny bol záver súdu prvého stupňa, keď považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 a § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď správne skonštatoval, že v predmetnej spotrebiteľskej zmluve nie je uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. V odvolaní navrhovateľ pripustil, že údaj konečná splatnosť úveru v úverovej zmluve uvedený nie je, avšak podľa jeho názoru výkladom a všetkými ostatnými údajmi, uvedenými v zmluve sa dá k tomu údaju dopracovať. Odvolací súd má naopak za to, že pokiaľ zákon ako výslovnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, tak jednoznačne tento údaj musí byť uvedený, nie je prípustné, aby účastník zmluvy sa k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom. Ak takýto údaj v zmluve jednoznačne uvedený dátumom sa nenachádza, tak treba považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, takže súd prvého stupňa správne konštatoval, že uvedená zmluva je bezúročná, bezpoplatková, preto v týchto častiach nárok navrhovateľa nepovažoval za dôvodný a návrh ako nedôvodný z toho dôvodu aj správne zamietol.“

Vo veci súd nariadil pojednávanie. Na pojednávanie sa nedostavil odporca, ktorý neúčast' ospravedlnil, súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti a nakoľko súd nezistil dôvody pre odročenie pojednávania, podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti odporcu.

Navrhovateľka zotrvala na podanom návrhu ako aj vyjadrení, najmä čo do zdôraznenia bezúročnosti úveru, absencie podstatných náležitostí zmluvy a na neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere s poukazom aj na rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 24Co/249/2014 a rozhodnutie KS Banská Bystrica 13Co/1266/2014, kde pre nedostatok v negociácii pri uzatváraní zmluvy o úvere súdy vyhodnotili zmluvu o revolvingovom úvere ako neplatnú.

Ďalej k otázke res judicaty, resp. právoplatne rozhodnutej veci, ktorá bola namietnutá zo strany odporcu, uviedol, že v danom prípade nemožno v žiadnom prípade hovoriť o právoplatne rozhodnutej veci, a to preto, že odporca sa odvoláva na rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktorého právomoc mala byť založená na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere, keďže išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku a z toho dôvodu o neplatné zmluvné dojednanie, nemohla byť platne založená právomoc rozhodcovského súdu a teda rozhodnutie tohto súdu je ničotný, nulitný akt, ktorý nemôže mať povahu právoplatne rozhodnutej veci. V uvedenej súvislosti si dovoľujeme krátkou cestou súdu doložiť taktiež krátke doplnenie nášho vyjadrenia spolu s poukazom na judikatúru týkajúcu sa či už platnosti samotnej zmluvy o revolvingovom úvere ako i platnosti rozhodcovského rozsudku a otázky právoplatne rozhodnutej veci.

Navrhovateľka uviedla, že počas vykonania exekúcie navrhovateľka ani povinný P. nevedeli, že odporca sa na ich úkor obohacuje, preto v rámci exekučného konania nevykonali žiadne kroky. O neplatnosti rozhodcovskej doložky a nezákonnosti exekučného konania a bezdôvodnom obohatení sa odporcu sa dozvedeli až po ukončení exekučného konania a preto si uplatnili nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, ktoré uhradili prostredníctvom dobrovoľných splátok ako i prostredníctvom exekúcie. V tejto súvislosti odkázali na otázku ničotnosti rozhodcovského rozsudku. Plnenie získané v rámci predmetnej exekúcie nemôže legalizovať prijatie bezdôvodného obohatenia odporcu, nakoľko rozhodcovský rozsudok je nulitný, ktorý nemal byť nútene vykonaný prostredníctvom exekúcie a to že tieto skutočnosti nezistil exekučný súd nemôže byť momentálne na ťarchu navrhovateľky, na ktorej úrok sa reálne odporca bezdôvodne obohatil.

Podľa § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

Podľa § 35 zák. č. 244/2002 Z.z. doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Podľa § 36 ods. 5 zák. č. 244/2002 Z.z. Ak osobitný zákon 4c) neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Podľa § 132 O.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

Súd zistil, že odporca bol vyzvaný na vydanie plnenia ktoré je predmetom tohto návrhu elektronickou komunikáciou z z elektronickej adresy Y.> na adresu proficredit@proficredit.sk <mailto:proficredit@proficredit.sk> dňa 10.11.2014, teda bol požiadaný o vrátenie 2345,82 eur.

Súd v konaní oboznámil aj oboznamuje obsah zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 9.5.2008 uzavretou medzi odporcom Profi credit Slovakia s.r.o. a dlžníkom P. M. a spoludlžníkom navrhovateľkou C. M. na základe ktorej mal byť poskytnutý odporcom úver vo výške 50.000 Sk, ktorý mal byť splatný v 24 splátkach splatných vždy do 15-teho dňa v mesiaci s výškou mesačnej splátky 3655 Sk pri zmluvnej odmene 37.240 Sk s celkovou nominálnou hodnotou úveru, sumy splátok a úrokov 87.820 Sk, pri RPMN 79,09 %, ročnej úrokovej sadzbe 81,42 % so stanovením úverového limitu 109.650 Sk, pri zmluvnej odmene za poskytnutie revolvingu 30.263 Sk. Návrh zmluvy bol podpísaný dlžníkmi 1.5.2008 a prijatý veriteľom 9.5.2008.

Podľa výpisu karty klienta s úhradami jednotlivých splátok úhrad od 15.6.2008 do 15.5.2010 dlžníkom bola prenechaná čiastka 1659,70 eur a dlžníkmi veriteľovi splatené 2.104,80 eur.

Podľa konečného vyúčtovanie exekučného konania súdnym exekútorom Mgr. Ing. T. Z. PhD. v exekučnej veci EX397/2012-52, na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie EX397/2012 zo dňa 13.9.2012 súdny exekútor vymohol pohľadávku 1.411,10 eur a príslušenstvo pohľadávky, úroky z omeškania, 489,62 eur, trovy súdneho konania 49,79 eur a trovy exekúcie oprávneného 16,50 eur, spolu 1.967,01 eur a trovy exekúcie, odmenu 494,50 eur, hotové výdavky 309,94 eur, spolu s DPH 965,33 eur.

Súd nemal pochybnosti, že exekúcia bola vykonaná na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku č. 205/02/11 zo dňa 3.3.2011, vydaného Slovenským arbitrážnym súdom Bratislava, ktorým boli odporcovi (v konaní pred rozhodcom ako navrhovateľom) priznané nároky a to pohľadávka 1.411,10 EUR a úroky z omeškania vo výške 489,62 EUR a trovy súdneho konania 49,79 EUR.

Súd zároveň z konečného vyúčtovania exekúcie súdnym exekútorom Mgr. Ing. Ivanom Šteinerom, PhD. v konaní EX 397/2012-52 zistil, že exekútor na základe poverenia vydaného Okresným súdom Žilina č.k. 5511113806 zo dňa 19.10.2012 vymohol uplatnené nároky spolu pre oprávneného 1.967,01 eur a trovy exekúcie 965,33 eur.

Súd z lustrácie zistil, že exekučné konanie bolo skončené vymožením nárokov a vrátením poverenia.

Súdu sú známe navrhovateľom prezentované právne názory a judikatúra, ktoré prezentoval navrhovateľ.

Všeobecne možno konštatovať, že podľa judikatúry udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá prekážku res iudicata pre rozhodnutie exekučného súdu, ktoré v neskoršom štádiu exekučného konania založí na právnom závere, že exekučný titul pripojený k návrhu na vykonanie exekúcie nie je vykonateľný. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 34/2013).

Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vydaný vo forme rozhodcovského rozsudku, je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu, totiž vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie. Rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného (vymáhacieho konania), preto ním nemôže byť založená prekážka tzv. „duplicitnej“ exekúcie. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. januára 2013, 3 Cdo 133/2012).

Ďalej možno konštatovať, že napriek tomu, že exekučný súd nedisponuje legitímáciou určovať existenciu, či neexistenciu práva, skúmať podmienky, ktoré predchádzali vzniku exekučného titulu, konštatovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, súd prvého stupňa tak v preskúmanom rozhodnutí činí, čo treba odmietnuť, ako neprípustné. Súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 EP, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom formulovanými požiadavkami. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 06. 2013, č.k. 18CoE132/2013-35). Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci. (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39).

Súd však považuje za podstatné uviesť, že posudzovanie tzv. nulnosti rozsudku pre absenciu poskytnutia ochrany spotrebiteľovi pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami je možné uplatniť buď žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z. (v znení ku dňu vydania rozsudku) alebo v exekučnom konaní.

Jednoznačne možno konštatovať, že pri rozhodcovskom rozsudku sa nejedná o autoritatívne rozhodnutie štátu ale o vyriešenie sporu súkromnej povahy na základe prenesenej právomoci účastníkov na rozhodcu, vyriešiť spor rozhodnutím, ktoré priznáva štát účinky rozsudku. Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Súd je preto názoru, že ak spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v exekučnom konaní nepodal námietky alebo sa nedomáhal zastavenia exekúcie (aspoň v časti) a rozsudok prešiel kontrolou exekučného súdu vydaním poverenia, následne bola exekúcia vykonaná vymožením pohľadávky a ukončená, nemôže už všeobecný ani iný súd rozhodovať o nárokoch vymožených v exekúcii a vykonať kontrolu exekučného konania či nárokov priznaných rozsudkom. Totiž aj v tomto prípade musí platiť princíp záväznosti rozsudkov, predvídateľnosti a právnej istoty, teda súd nemôže kedykoľvek zrevidovať právoplatne priznané plnenie. Súd by tak vlastne pôsobil ako mimoriadny opravný prostriedok, kde by znova skúmal nároky priznané iným exekučným titulom, ktorý nepod napadnutý riadnym ani mimoriadnymi postupom v rámci opravných prostriedkov. Nejedná sa tu totiž o to, že by odporca vymohol niečo na čo nemal nárok, čo mu nebolo priznané, ale navrhovateľ žiada vrátiť vymožené plnenie, ktoré bolo priznané rozhodcovským rozsudkom. Teda ak navrhovateľ, hoci aj v postavení spotrebiteľa, nepostupoval tak, že sa nedomáhal ochrany svojich práv najneskôr v exekučnom konaní, kedy súd ešte mohol vykonať v rámci svojej právomoci kontrolu v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 EP, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom formulovanými požiadavkami (*Vigilantibus iura scripta sunt*), nakoľko v exekúcii nie je možné prinavrátenie do pôvodného stavu ani obnova exekučného konania, nemôže všeobecný súd sa opätovne zaoberať nárokmi, o ktorých už bolo rozhodnuté.

Totíž v danom prípade sa nejedná ani tak o prekážku rozhodnutej veci (*res iudicata*) ako o to, že ak súd nemá zákonnú možnosť zvrátiť výsledok rozhodcovského konania vyjadreného rozhodcovským rozsudkom. Ak priznaný nárok bol naplnený v exekučnom konaní, nemôže sa v žiadnom prípade jednať o bezdôvodné obohatenie, nakoľko nemožno tvrdiť, že by bol naplnený niektorý z predpokladov pre vznik bezdôvodného obohatenia, teda plnenie bez právneho dôvodu, dôvodu ktorý odpadol, plnenie z nepoctivých zdrojov a pod.. Naplnením priznaného nároku na základe rozhodnutia - exekučného titulu, nárok splnením zanikol.

Súd totiž v tomto konaní nerozhodoval o totožnej veci s rozhodcovským konaním, teda o návrhu veriteľa proti dlžníkovi, ale o nároku dlžníka, ktorým sa domáhal vrátenia časti plnenia.

Preto súd z dôvodu, že na základe rozhodcovského rozsudku č. 205/02/11 zo dňa 3.3.2011, vydaného Slovenským arbitrážnym súdom Bratislava, bola vykonaná exekúcia, na vykonanie exekúcie bolo vydané poverenie pre exekútora, rozsudok nebol zrušený, má obdobné účinky ako rozsudok súdu, v exekučnom konaní nedošlo k zastaveniu exekúcie, nie je možné obnoviť exekučné konanie a nemožno ho navrátiť do predošlého stavu, súd nemohol zmeniť ani zrušiť rozhodcovský rozsudok, ktorým malo byť priznané nezákonné plnenie, teda nezistil ani vznik bezdôvodného obohatenia odporcu na úkor navrhovateľa, návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 150 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane navrhovateľky a to z dôvodu samotnej sociálnej núdze, ktorú vyvolalo exekučné konanie pre vymoženie nárokov odporcu v rozhodcovskom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).